

АЛЕКС
АНДОРИЛ

КЛЮЧЪТ КЪМ УБИЙСТВОТО
В СТАРАТА ГОРА

Всички части от пъзела са в ръцете ви.
Само трябва да ги подредите.

enthusiast

АЛЕКС
АНДОРИЛ

**КЛЮЧЪТ КЪМ УБИЙСТВОТО
В СТАРАТА ГОРА**

Превод от английски:
Антоанета Дончева-Стаматова

enthusiast

София, 2024

Alex Ahndoril

Jag kommer att hitta nyckeln – Nyckelserien #1

Copyright © Alex Ahndoril, 2023

English translation copyright © Alice Menzies, 2024

Published in the Bulgarian language by arrangement with Salomonsson Agency

Алекс Андорил

Ключът към убийството в старата гора

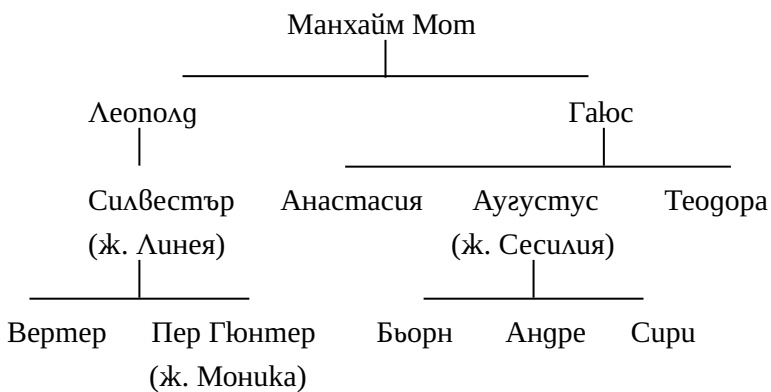
© Антоанета Дончева-Стаматова, превод, 2024

© Яна Аргуропулос, дизайн на корицата, 2024

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комуникаейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2024

ISBN 978-619-164-639-5

Генеалогично дърво на династията Мот

Самолет на „Луфтханза“, изпълняващ полет от Анкара до Хамбург, се е разбил в Румъния. Всички пътници и екипажът на борда са загинали. Германският „Боинг 747“, натоварен с триста шейсет и двама пътници, е изгубил височина едва трийсет минути след излитането си и се е стоварил в пролом на планините Бучеджси в северната част на страната. Говорител на Министерството на външните работи съобщава, че на борда е имало и петима шведски граждани.

I

ДОКАТО ПОХАПВАШЕ КЪСЕН САМОТЕН обяг под яркото августовско слънце, Жулия нямаше никаква представа, че ѝ предстои да застане очи в очи със загадка, която ще изисква от нея да даде най-доброто от себе си със случай, който може би нямаше да може да разреши сама.

Беше седнала на една от масичките пред големия магазин в Йостермалм. Върху купчината боклуци наблизо беше захвърлен електрически скутер, който на равни интервали от време издаваше жални звуци.

Всяка сутрин, след като приключеше с гримирането си, Жулия обичаше да се привежда към огледалото и тихичко да поздравява майка си. Беше наследила нейните руси вежди и тъжни тъмнозелени очи. Нейните пълни устни и правия нос. А когато слънцето огрееше косата ѝ, тя проблясваше в красиви медни нюанси.

Трийсет и третият ѝ рожден ден беше миналата седмица, което означаваше, че вече беше надживяла годините на майка си. През въпросния ден тя си беше взела почивка от работа и го беше прекарала свита в леглото, със спуснати завеси, зачетена в американска статия, посветена на анализа на кървави петна. В едно от изследванията се разказ-

ваше за куршум, разцепил се на две при удара с реброто на жертвата и причинил две изходни рани.

Жулия беше помолила доставчика да остави цветята от Сигни пред вратата на апартамента ѝ. Беше изчакала да чуе хлопването и едва тогава се беше показала, за да вземе букета.

Двайсет и пет червени рози, година след година.

Донякъде я бяха зарагвали, но тя си беше забранила да вдига телефона, когато Сигни ѝ беше звъннал вечерта. Не искаше да се разреве и да го умолява да дойде при нея. Защото знаеше, че той ще го стори.

Щеше да пристигне и да се опита да я успокои, както правеше винаги при подобни случаи, ала нямаше никакъв смисъл да продължава да проси неговото съжаление. Не това искаше тя от него. И осъзнаването на този факт беше може би най-добрият подарък за рождения ѝ ден.

Тя имаше план. Цел.

Жулия беше наясно, че никога няма да спечели обратно любовта на Сигни, но пък си представяше съвсем ясно бъдеще, в което двамата работят заедно, обядват заедно и стоят до късно вечерта, обсъждайки детайлите на поредния криминален случай.

Един бездомник, бутач препълнена пазарска количка, се блъсна в близкото строително скеле и започна да си мърмори нещо с бурни жестикулации.

Жулия втъкна непокорен кичур коса зад ухото си и насочи вниманието си обратно към чинията пред нея, макар да се чувстваше заситена. Беше си поръчала калкан на пара със сос холандез, бели аспержи и фино наклъцани каперси. Слънчевите лъчи се пречупваха през чашата ѝ с

охладено бяло вино и рисуваха бледи сенки върху масичката пред нея.

Над главата ѝ прелетя самолет, проправяйки си път през Стокхолм.

Жулия остави приборите си и дискретно покри уши с ръце, докато ревът от мотора премина. Наложил си да не вдига глава, за да гледа оставените от него бели следи.

Изчака още миг, реагира с въздишка на собственото си поведение, а после извади телефона си, за да си провери графика за седмицата. Разнообразни срещи и брифинг по безопасността в Отдела по космическа и плазмена физика към Кралския технологичен институт.

На съседната маса бяха седнали двама мъже в средата на трийсетте – и двамата с изцяло излети по телата им костюми, и двамата с идеално излъскани обувки. С периферното си зрение Жулия забеляза, че единият от тях се опитва да привлече вниманието ѝ. Тя пусна телефона обратно в чантата си и направи знак на сервитьора да донесе сметката. Докато плащаше, погледът ѝ съвсем случайно падна върху бледосините очи на мъжа. Той задържа нейния поглед и започна усмихнато да флиртува с нея по толкова отявлен начин, че тя не можела да се въздържа да не му отвърне.

После протегнала ръка към сребристия си бастун, който беше облегла на съседния стол, подпря се на него и се изправи. Мъжът се изчерви и извърна поглед.

Тя си тръгна, прекосявайки площада по посока на улица „Сторгатан“.

Под определени ъгли Жулия изглеждаше много привлекателна. Но вече беше изгубила бройката на мъжете, които

се бяха опитвали да флиртуват с нея, ала само за да изгубят интерес, когато светлината се изместеше или вятърът издухваше косата ѝ от бузата. Тя обикновено се шегуваше с тези спомени, но дълбоко в себе си не спираше да се надява, че най-сетне ще срещне мъж, който ще реагира по друг, човешки начин, когато забележи бастуна или белега на лицето ѝ.

В крайна сметка беше все още млада жена. И имаше нужда от нова любов.

След като спря за кратко в сянката пред църквата, за да овладее чувствата си, тя си наложи да продължи напред, без да спира, чак до улица „Стирмансгатан“ 15. Месинговата табела на входа гласеше: „Детективска агенция „Старк“.

Жулия облегна на стената специално адаптирания към нуждите ѝ бастун. Беше изработен от титаниева сплав, с ергономична гръбжка и здрава черна гума в долната част. Изрови ключовете от чантата си, отключи вратата и влезе. Изключи алармата и се загледа в огледалото. Белегът на лицето ѝ изглеждаше като изрисуван с бял тебешир – вертикална линия през едната ѝ буза, простираща се от челото до самия край на дясната ѝ вежда и оттам продължаваща надолу към челюстта.

Въздухът в офиса беше хладен и ухаеше на старо дърво, книги и кожа.

Жулия хвърли чантата си върху бюрото, отвори прозорците, гледащи към тучната зеленина на вътрешния двор, и се насочи към кухнята, за да си приготви двойно еспreso.

През седемте години, в които беше омъжена за Сигни, тя се казваше Жулия Менделшон, но след развода си беше

върнала бащината фамилия. Старк – име с дълбоки корени галече назад във времето, водещи до войника Ларш Старк, роден през 1761 година.

В празнотата, оставена от Сиг, съсипана от усещането, че целият ѝ живот се е сринал, Жулия беше решила да напусне работата си като чиновник в Стокхолмския районен съд. Времето, прекарано в съда, ѝ беше показало, че има отлични умения за разчитане на човешките характери. И с всяко следващо съдебно дело, на което присъстваше като секретар, разочарованието ѝ от неуспеха на съдебната система да достигне до корена на проблема се беше засилвало. Винаги знаеше точно какво се е случило и защо, но постът ѝ не ѝ позволяваше да се изправи и да сподели впечатленията си със съдията и адвокатите.

В допълнение към логическата ѝ мисъл, върху чието развитие тя беше работила систематично през годините, Жулия притежаваше способността в определени моменти да постига пълна концентрация. В подобни случаи времето сякаш спираше своя ход – както става пред лицето на смъртта – и тя успяваше да улови детайли и изрази, които убягваха на другите. В способностите ѝ, разбира се, нямаше нищо свръхестествено – те бяха просто част от травмата, довела до крехкостта на нейната психика.

Преди години, много преди да срещне Сиг, целият ѝ свят се беше сринал, разбит като строшена на пода винена чаша. И докато тя се беше опитвала да събере и подреди парчетата, всичко се беше променило – повечето неща към по-лошо, но не всички. Или поне тя си повтаряше така, макар да си даваше сметка, че това е може би поредният опит да се утеша, да открие смисъл в безсмислеността на всичко.

Жулия се беше наслаждавала на работата си като съгребен секретар, но след развода беше започнала да мечтае да стане следовател в полицията на Нормалм, точно като Сигни. Беше наясно, разбира се, че никой няма да я приеме в силите на реда – физическите ѝ проблеми бяха твърде много за постигане на подобна цел, затова беше открила своя собствена детективска агенция.

Повечето от случаите бяха достатъчно прости – изневери, проверки на житейската история на различни хора, подозрения в корпоративни кражби, но от време на време ѝ се падаха и по-сложни случаи, които изискваха пълното прилагане на нейните аналитични способности.

Жулия отнесе готовото си кафе обратно към офиса и се загледа в надраскания си стар ръчен часовник.

Някъде в далечината се чу ръмженето на пневматична бормашина.

Тя включи компютъра си и тъкмо се канеше да седне, когато на вратата се позвъни. Жулия погледна в дневника си. Нямахте записана среща с никого. Но въпреки това тя грабна бастуна си и се насочи към вратата, за да види кой е.

На тротоара пред входа на агенцията ѝ стоеше висок мъж с бяла коса. Изглеждаше в средата на петдесетте. С бежово манто над тъмносиньото сако, леки светли панталони и кафяви обувки.

– Ъммм... здравейте! Казвам се Пер Гюнтер Мот. Аз... ъммм... нямам предварително записана среща с вас, но... но се надявах...

Не довърши. Вдигна треперещата си ръка и се почеса по главата.

- Как мога да ви помогна? – попита Жулия.
- Мисля, че бих желал да ползвам услугите ви, ако...
- Заповядай, Пер Гюнтер!
- Моля те, наричай ме Пер...
- Можеш да си закачиш мантото ето тук.

Жулия се гръпна настрана, за да му направи място да влезе. Имаше затруднения с всички форми на физически контакт. Усещането на допира на кожа о кожа ѝ причиняваше сериозни панически атаки.

Мъжът влезе, огледа се и си съблече тънкото манто.

Беше слаб, с крехко и момчешко излъчване, като че ли все още не беше осъзнал, че остарява.

Жулия го покани в офиса си и му посочи дивана. Забеляза, че на гърба сакото му беше смачкано, може би защото беше прекарал няколко часа в кола или във влак.

– Може ли да ти предложи нещо за пиене? Чай, кафе, вода?

– Не, благодаря.

– Ако все пак ти се прииска, кажи.

Жулия забеляза как очите му обхождат цялата стая, докато събира сили да изрече онова, заради което беше дошъл при нея.

– Преди да обясня по какъв проблем съм дошъл, гържа да знам дали срещата ни е конфиденциална – изрече той, докато си поемаше дълбоко дъх.

– Разполагаш с пълната ми дискретност, независимо дали ще решиш да ме наемеш по случая, или не.

– Значи не ти е позволено да споделяш с никого каквото съм ти казал или показал?

– Точно така.

Мъжът забарабани за кратко върху облегалката на дивана.

– Дори на полицията?

– Дори на полицията – увери го тя.

2

Жулия взе бележник и химикал от бюрото си, а после се настани във фотьойла точно срещу посетителя си. Челото му беше започнало да проблясва. Ръката, която се насочи към вътрешния джоб на самото му, се разтрепери.

– Добре. Бих искал да погледнеш тази снимка – изрече той и постави на масичката пред нея телефона си.

Сякаш го заля вълна от тревожност, когато тя взе телефона и започна да разглежда снимката на екрана. Времето сочеше 23:25 часа предишната вечер, но липсваха метагани, които да подскажат къде точно е направена. Под ярката светлина на светкавицата се виждаше мъж, отпуснат на тухлена стена директно върху бетонния под. Ръцете му бяха вързани отпред. Карираната му риза стоеше силно изпъната над големия му корем, а панталоните бяха намачкани около слабините. Главата на мъжа беше скрита под чувал от юта, едната страна на който беше подгизнала в кръв. Кръвта се беше разляла надолу по гърдите и стомаха му, оттам между разтворените му крака, завършвайки с тъмна локва на пода пред него. Изображението беше леко размазано, което не позволяваше да се разбере дали кръвта е започнала да се съсирва, или не.

– Открих тази снимка в телефона си тази сутрин – поясни Пер. – Обаче нямам ни най-бегла представа как се е озовала там. Точно затова съм тук. Дойдох директно при теб, защото не можех просто да си седя и да...

Гласът му заглъхна изведнъж. Той преглътна и попи потта над горната си устна.

– Кой е този човек? – попита Жулия.

– Не знам. А не исках да налучквам. Изобщо не разбирам какво става – отговори гостът, като zakърши ръце.

– И нямаш дори най-бегла представа? Снимката е направена около единайсет и половина снощи.

Лицето на Пер пребледня.

– Аз... Проблемът е, че понякога пия. А когато започна да пия, обикновено не знам кога да спра.

– Ясно.

– Дотолкова, че завършвам с бели петна в паметта си, които често обхващат дълги часови периоди.

– Това ли стана и снощи?

– Да. Може би, защото на обяд взех петдесет милиграма хидроксицин, което е много идиотски ход, ако възнамеряваш да пиеш... Но иначе не мога да издържам нашето събрание на акционерите – допълни Пер Гюнтер Мот, потривайки буза с кокалчетата на ръката си. – Във всеки случай... както сигурно се досещаш, тревожа се, че може би аз съм убил този човек.

– Често ли имаш пристъпи на агресия, Пер?

– Не, не мисля... Така че, не че си нямам своите слабости. Господ ми е свидетел, че съм допускал грешки, но по природа не съм агресивен човек. Иц, доколкото ми е известно, поне досега не съм бил.

– Съществува ли нещо, което да подсказва, че тъкмо ти си убил мъжа на снимката?

– В какъв смисъл?

– Например кървави петна. Или разкъсани при бой дрехи...

– Не, не, не! Няма такова нещо! Но... искам да кажа... снимката все пак е на моя телефон. Според съпругата ми трябвало веднага да отида в полицията. Може и да е права, но реших да гойда при теб. Искам да те наема. Ще те изчакам търпеливо да приключиш с разследването си и едва тогава ще реша какво да правя.

Жулия усети познатите неперуги в стомаха си. Почувства момента на безтегловност. Сърцето ѝ заби луго. Сведе очи към ръчния часовник, някога принадлежал на баща ѝ, забеляза проблясъка на награсканото стъкло и видя как голямата стрелка забавя своя ход.

Тук... так... тук... так...

Моментът се проточи, протегна се лениво и накрая напълно спря. Сянката на голямата стрелка беше като сивкава нишка през лицето на часовника, сочеща към римската цифра девет.

Жулия вдигна очи към бъдещия си клиент и започна да го изучава през частиците прах, вихреци се във въздуха. Хоризонталните бръчки на челото му бяха станали по-дълбоки. Бялата му коса беше подстригана късо и сресана настрани. Под едното му око се забелязваше пожълтяло натъртване, като че се беше чесал твърде силно. Брадичката му леко потреперваше, докато стискаше устни, опитвайки се да създаде впечатление за самооблагане.

– Какви са алтернативите? – чу се да пита тя.

– Съпругата ми беше искрено шокирана, когато ѝ пока-

зах снимката... Тя е наясно, че не бих могъл да живея със себе си, ако установя, че съм убил някого. Просто няма да мога да издържа.

– Разбирам – прошепна Жулия, но от вниманието ѝ не убегна примирението в гласа му.

– Ако стигнеш до заключението, че аз съм убил този човек, ще приема с достойнство наказанието си – промърмори Пер Гюнтер, загледан в лявата си китка.

Тя проследи погледа му и зърна двете успоредни сухожилия, сините вени под бледата му кожа и се зачуди дали човекът не възнамерява да отнеме живота си, ако се установи, че убиецът е той.

– Наказанието си? – повтори тя.

Тялото ѝ отново натеза. Голямата стрелка на часовника се върна към обичайната си скорост. Пер погръбна ръкава на ризата си и вдигна очи към нея.

– Да, поне така планирам... Макар, естествено, да нямам никакво желание да поемам вината за престъпление, което не съм извършил. Точно затова не отидох право в полицията. Аз произхождам от много известна династия – или известна поне в Сундсвал и първодобивната индустрия. Ние сме поколения магнати, притежатели на корпорацията „Манхайм груп“.

– Чувала съм за вас.

– Да. Ние...

Жулия отвори чантата си и извади оттам чифт кожени ръкавици. Знаеше, че Пер почти няма да удостои с поглед договора, който тя се канеше да му даде. Ще се подпише от долу, без да се замисля, и после ще поиска да се ръкува с нея. Той беше бизнесмен, свикнал да взема бързи решения, така

че за нищо на света няма да позволи на този дамоклев меч да виси над главата му за период, по-дълъг от необходимото.

– Значи си пристигнал чак от Сундсвал, за да ме наемеш за случая? – попита бавно тя.

– Четох за случая с порцелановите кукли.

– Разбирам.

Преди две години Жулия беше разрешила случая, който беше привлякъл медийния интерес. И след всички публикации в кантората ѝ бяха завалели така дълго чаканите добре платени поръчки. Това означаваше, че тя можеше да си позволи да си плаща прилична заплата. Така не след дълго беше успяла да напусне малкия си апартамент в предградията, както и да получи ипотека и за офиса си, и за прилежащия към него апартамент на този първокласен адрес в сърцето на Стокхолм.

– Само един последен въпрос, за да се уверя, че съм наясно с всички факти – изрече сега тя. – Къде беше телефонът ти снощи?

– Бях го оставил в трапезарията. Вчера вечерта бяхме организирали голяма вечеря за акционерите.

– И смяташ, че някой груг го е взел?

– Поне се надявам да е така – отговори Пер и в гласа му се прокрадна предпазлива нотка на оптимизъм.

– Защото не е необходимо да отключваш телефон, за да направиш снимка, нали така?

Пер кимна и добави:

– Точно това се опитваше да ми обясни съпругата ми.

– Имаш ли някакви идеи относно разследването, което искаш да проведеш?

– Ами... ако това е убийство, бих искал да знам кой е убиецът – дори да се окаже аз... Но от друга страна, просто

трябва да знам как и защо тази снимка се е озовала в моя телефон.

– Разбирам.

– Надявам се, естествено, невинността ми да бъде доказана и всичко това да се окаже едно голямо недоразумение. Също така се надявам мъжът на снимката да не е някой, когото познавам... Но и в двата случая просто имам нужда да знам какво става тук, за бога.

– Искаш от мен да стигна до истината – обобщи Жулия, загледана в напрегнатата му челюст.

Извади бланка за договор от кутията, пхна я в папка с логото на агенцията отпред и постави папката пред него.

– Това е стандартният ми договор. Предлагам ти да го вземеш и да го прочетеш внимателно, а след това, ако все още искаш да разследвам този случай, да ми се обадиш.

– Няма нужда да го чета! – отсече Пер Гюнтер, извади химикал, обърна договора на последната страница и се подписа. – Това не може да чака. Много бих искал още утре да пристигнеш във фамиленото ни имение „Манхайм“. Ако е възможно.

– Утре?

– Да. Стига да можеш – повтори той.

– Ще се опитам да го уредя.

– В имението ще те чакат всички, които снощи пристъпах на вечерята.

– Тогава бих искала да започна с разговор с всеки от тях поотделно – каза Жулия.

– Перфектно!

Пер върна химикала в горното си джобче, изправи се и ѝ подаде ръка.

Алекс Андорил
Ключът към убийството в старата гора

Превод *Антоанета Дончева-Стаматова*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Цвета Нинкова*
Прегледач *Яна Аргиропулос*

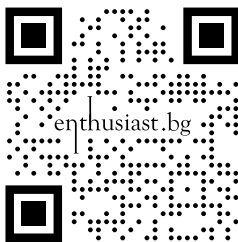
Шведска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 19,5
ISBN 978-619-164-639-5

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комуникайшънс енд пблшишнз“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

В ПОРЕДИЦАТА „КЛЮЧЪТ“
ШВЕДСКОТО ДУО ЛАРШ КЕПЛЕР
СЕ ГМУРКА В КЛАСИЧЕСКИЯ КРИМИНАЛЕН
РОМАН С НОВ ПСЕВДОНИМ.

Частният детектив Жулия Старк получава неочаквано посещение в офиса на агенцията си. Мъжът, появил се на вратата ѝ, е един от собствениците на успешен семеен холдинг. Предишния ден е присъствал на среща на акционери-те и семейна вечеря, а на сутринта в телефона си е открил снимка на окървавен мъж с чувал на главата.

Поради алкохолна амнезия той няма представа как снимката се е озовала в телефона му и дали е замесен по някакъв начин, точно затова иска Жулия да разследва, преди да се обърне към властите.

Жулия моли бившия си съпруг да си вземе отпуск от полицията, за да ѝ помогне със случая. Двамата са радушно приети в семейното имение, където успяват да общуват с членовете на фамилията – всички те са евентуални извършители и както скоро се оказва, всеки от тях пази някаква тайна.

Жулия ще трябва да разбере какво крият, за да намери ключа към разрешаването на загадката.

Цена: 20 лв./10.25 €

9 786191 846395

www.enthusiastr.bg